

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobců: **A) Společenství vlastníků jednotek Bítovská 1228**, IČ: 26472198, se sídlem v Praze 4, Bítovská 1228/11, **B) Občanské sdružení Občané postižení Severojižní magistrálou**, IČ: 70932018, se sídlem v Praze 4, Jihlavská 523/64, oba zast.: JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., se sídlem v Praze 2, Lazarská 13/8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Technická správa komunikací hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Řásnovka 770/8, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2013, sp. zn. S-MHMP 871646/2012/OST/Fr, čj: MHMP 405022/2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 24.5.2013, sp. zn. S-MHMP 871646/2012/OST/Fr, čj: MHMP 405022/2013, se **r u š í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobcům částku 11.228,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Aleny Bányaiové, CSc., advokátky.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobci napadli shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto mj. jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního, ze dne 20.3.2012 (dále také jen „stavební úřad“). Ve správním řízení bylo pravomocně vydáno rozhodnutí o umístění stavby podle ust. § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), na stavbu „Nájezdová rampa z ulice Vyskočilovy na ulici

5. května, včetně ochranné bariéry a opěrné zdi, dešťové kanalizace, veřejného osvětlení, a přeložek a chráničů stávajících inženýrských sítí na pozemcích parc. č. 310/115, 310/116, 310/153 a 520/1 v katastrálním území Michle při ulicích Vyskočilova a 5. května v Praze 4, a podle ust. § 81 a 92 stavebního zákona rozhodnutí o změně stavby „Přístavba tělocvičny Základní školy Bítovská – náhradní tělocvična, na pozemcích parc. č. 310/115 a 310/82 v katastrálním území Michle“ (dále také jen jako „stavba“ či „předmětná stavba“). Pro umístění stavby a změnu stavby bylo stanoveno celkem 33 podmínek, přičemž byly zamítnuty námitky účastníků řízení, mj. i žalobců.
2. Žalobci napadli rozhodnutí v celém rozsahu a domáhali se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí stavebního úřadu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně v žalobě uplatnili tyto žalobní body. Uvedli, že v průběhu územního řízení uplatnili řadu námitek, jejichž základním argumentem bylo, že stavba je umísťována do vysoce nadlimitně zatíženého prostředí, které se již nemůže dále zhoršovat a záměr je v rozporu s projektem humanizace této druhé nejvíce zatížené komunikace v Praze, která ve většině délky prochází obytným územím; přičemž se zároveň odvolávali na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 54 Co 390/2007-203, který nařídil městu snížit hluk na magistrále na zákonem stanovené limity, namítali, že nájezdová rampa by měla být řešena v jednom řízení společně s rampou vratnou, neboť se jedná o jednu mimoúrovňovou křižovatku, obě rampy měly podléhat posuzování vlivů na životní prostředí a zdůrazňovali, že stanoviska dotčených orgánů (konkrétně Odboru ochrany prostředí magistrátu a Hygienické stanice hl. m. Prahy) jsou vnitřně rozporná, dále že chybí rozptylová studie a hluková studie je nedostatečná. Podle názoru žalobců napadené správní rozhodnutí se nevypořádalo s jejich námitkami, které uplatnili v odvolání a zamítlo je, přičemž většinu zcela pominulo, včetně odborného posouzení hlukové studie.
3. Žalobci dále uváděli, že skutečnost, že příslušné rozsudky týkající se nadměrného hluku, které byly vydány v soukromoprávní věci, pokud byly zrušeny Ústavním soudem, pak ještě neznamena, že se jimi správní úřady nemusí řídit, neboť Ústavní soud se nezabýval závazností hygienických limitů, podstatné podle názoru žalobců je to, že konstatoval, že práva lidí bydlících v okolí magistrály jsou porušována. Dále nesouhlasili s tím, že žalovaný konstatoval, že není povinností stavebního úřadu spojit dvě územní řízení o umístění nájezdové rampy spolu se stavbou vratné rampy. Podle názoru žalobců postupuje stavební úřad tzv. „salámovou metodou“, kterou odmítl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku týkající se výstavby na pankrácké pláni v rozsudku čj. 1 As 135/2011-246 jako nezákonnou fragmentaci širšího záměru. Dále podle názoru žalobců záměry výstavby obou ramp patří mezi ty, které podle ust. § 4 a 7 zákona č. 100/2001 Sb. mají významný vliv na životní prostředí a měly by být proto předmětem posuzování vlivů na životní prostředí, což stavební úřad odmítl s tím, že nemůže přezkoumávat vyjádření odboru ochrany přírody magistrátu a žalovaný se k tomu nevyjádřil vůbec.
4. Žalobci dále namítali, že v řízení nebyly dostatečně zjištěny vlivy dopadu stavby na životní prostředí, když zpracovateli byly hlukové a rozptylové studie bagatelizovány; uváděli, že dotčené orgány státní správy si jsou nadlimitně zatíženého prostředí v dané oblasti vědomy, přesto vydaly se stavbou souhlasná, podle názoru žalobců však vnitřně rozporná stanoviska, přičemž podle názoru žalobců pak stavební úřad alibisticky konstatoval, že tyto stavby nebudou mít negativní vliv na životní prostředí

nad rámec limitů stanovených zvláštními předpisy. Žalobci považují závěr stavebního úřadu, že uvažovaná stavba ovlivní hlukové či imisní poměry jen minimálně za irelevantní a neprokázaný; důvod pro tento svůj závěr spatřují v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011, když podle jejich názoru v případě nájezdové rampy se jedná o výrazné zhoršení imisních poměrů v území, protože přírůstky znečištění se na rozdíl od přírůstku hluku nesčítají logaritmicky, ale lineárně, takže míra znečištění od všech zdrojů dopravy v území je ve svém součtu mnohem vyšší, než celková míra zatížení hlukem.

5. Žalobci v dalším žalobním bodě poukazují na hlukovou studii k nájezdové rampě z března 2010, kdy podle jejich názoru zpracovatel rezignoval nejen na povinnost provádět měření ke kalibraci výpočtu, ale i na hodnocení komplexní hlukové situace, tj. pozadí, na něž působí dominantní zdroj hluku, jímž je provoz na magistrále, neboť byla spočítán pouze přírůstek hluku z uvažované rampy. Podle názoru žalobců však v oblasti existuje nadlimitní hluk, což nebylo zohledněno a hluková studie odkázala na akustickou studii k ochranným bariérám v jiném řízení. Žalobci uvádějí, že si nechali studii posoudit autorizovaným architektem Ing. J. D., který konstatoval, že v ní chybí konkrétní vstupní údaje proto, aby se dala reprodukovat a ověřit tak její správnost, a že vlivem zakřivení bariéry může docházet k odrazu hluku na protilehlou zástavbu v ulici Pod Dálnicí, který může dosahovat výše až 3 dB, stavební úřad však konstatoval, že z doložené hlukové studie vyplývá, že navrhovaná ochranná bariéra výšky 8 m nesníží hluk v lokalitě na zákonem stanovené limity, hluk se o několik decibelů sníží pouze v nejspodnějších podlažích, snížení se zaznamená nejvýše do čtvrtého nadzemního podlaží. Žalobci opětovně uvádějí, že obě hlukové studie jsou nevěrohodné, i když studie k ochranné bariéře přiznává, že hygienické limity v dané oblasti splněny nejsou, hlukové studie stejně jako rozptylová studie vycházejí z neaktuálních vstupních údajů o dopravních intenzitách zpracovaných TSK v roce 2006, které však v dokumentaci chybějí. Žalobci uvádějí, že podle jejich názoru je náhodné a ničím nepodložené rozdělení dopravní zátěže uvažovaných 13.000 vozidel, které mají projet po obou rampách, na rovnou polovinu na každou rampu, autoři hlukové studie tak počítali s hlukem vyvolaným provozem 6.500 vozidel.
6. Žalobci pak dále ke stanovisku hygienické stanice hlavního města Prahy uvádějí, že ta souhlasí se zastaralým dopravním řešením, které prostřednictvím ramp svádí dopravu z tzv. obytných oblastí na magistrálu, podél níž však žije množství obyvatel, a alibisticky si dává nesplnitelnou podmínku, že projektová dokumentace ke stavebnímu povolení bude obsahovat návrh odpovídajících opatření, pokud budou zapotřebí, aby došlo ke splnění hygienických limitů. Podle názoru žalobců tuto podmínku nelze splnit a stanovisko hygienické stanice je tak z tohoto důvodu vnitřně rozporné, když je navíc nepřipustné odsunovat otázku řešení vlivů na životní prostředí do dalšího stupně řízení. Kladné stanovisko bylo vydáno, aniž by z jeho odůvodnění bylo zřejmé, z jakého důvodu byl vysloven souhlas, žalobci pak v tomto směru poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008.
7. Žalobci dále směřovali žalobní body do rozptylové studie, když uváděli, že v průběhu územního řízení poukazovali na to, že tato studie ve spisové dokumentaci chybí, nicméně se zabývali rozptylovou studií z listopadu 2009 a namítali, že vychází z neaktuálních podkladů o dopravních intenzitách a její autor tvrdí, že neočekává, že budou tyto intenzity po roce 2010 narůstat, přestože se na Praze 4 realizují každý rok nové záměry výstavby administrativních budov, které dopravu přitahují, přičemž

nesouhlasí s tím, že bariéra může fungovat jako emisní zábrana a zachytit znečištění z plánovaných ramp. Žalobci uvedli, že na podporu svého tvrzení předložili argumentaci odborníků z ATEMU z dokumentace vlivu na životní prostředí k dalšímu stavebnímu záměru v bezprostřední blízkosti rampy, a to k Administrativnímu centru Kačerov, kde je na str. 173 zpochybněna funkce emisní bariéry, neboť rozptyl emisí probíhá na základě jiných, složitějších zákonitostí, než šíření hluku. Stavební úřad se tímto odborným názorem nezabýval, navíc na str. 24 připustil, že studie sama je rozporná, když na jedné straně uvádí, že vlivem dopravy ze silnice nebudou imisní limity překročeny, v závěru však studie připouští, že limity většiny znečišťujících látek překročeny jsou.

8. V další části žalobních bodů se žalobci vyjadřují ke stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 18.2.2010 a 9.6.2010. Uvádějí, že tento odbor záměry vybudovat v této lokalitě další nájezdové a sjízdné rampy odmítal, v dřívějších stanoviscích poukazoval na to, že tato oblast patří k nejproblematictějším z hlediska kvality ovzduší v Praze, a dokonce doporučil vymístění obytné funkce ohrožených domů do výše třetího nadzemního podlaží, jeho stanovisko z roku 2009 uvádí, že se jedná o stavbu velmi problematickou, která může při nevhodném řešení způsobit další nárůst znečištění ovzduší v přilehlé oblasti, která se vyznačuje značně nadlimitním znečištěním, přesto o rok později vydal již souhlasné stanovisko. Podle názoru žalobců měl stavební úřad tyto rozpory uvést do souladu, když odvolací orgán (ministerstvo životního prostředí) se těmito rozpory nezabývalo, pouze konstatovalo, že studie byla zpracována podle tehdejších aktuálních standardů a v době vydání závazného stanoviska byla aktuální. Žalobci uvádějí, že všechna stanoviska dotčených orgánů státní správy připouštějí, že navrhovaná stavba je umísťována do nadlimitně zatíženého prostředí a tato zátěž se jejím provozem ještě zvýší.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ji navrhuje zamítnout jako nedůvodnou, když žalobci jako právnické osoby nemohou být tímto rozhodnutím ukrácení na právu na příznivé životní prostředí, a dále uvedl, že problematikou vlivu stavby na životní prostředí se zabýval, když závazná stanoviska dotčených orgánů předložil jejich nadřízeným orgánům k posouzení, z obsahu závěrů vydaných ministerstvem životního prostředí a zdravotnictví pak vyplývá, že tyto se problematikou hluku a limitů znečištění prostředí zabývali.
10. V řízení uplatňovala práva osoba zúčastněná na řízení, která se k věci samotné nijak nevyjádřila.
11. Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.
12. Ze závazného stanoviska ministerstva zdravotnictví ze dne 16.1.2013, čj. 32375/2012-OVZ-12.9.2012, je patrné, že bylo potvrzeno závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 22.3.2010, čj. J. HK/698/41941/10, k projektové dokumentaci pro územní řízení na stavbu „nájezdová rampa z ul. Vyskočilovy na ul. 5. května, etapa C – náhradní tělocvična Základní školy Bítovská, Praha 4“ a čj. ÚPL/473/1553/109088/10 ze dne 16.4.2010 na stavbu „Nájezdová rampa z ul. Vyskočilovy na ul. 5. května“. V odůvodnění je mj. uvedeno, že proti shora uvedeným závazným stanoviskům podali odvolání mj. žalobci. Ministerstvo posoudilo projektovou dokumentaci, vycházelo z akustické studie z listopadu 2009, tato studie

zvolila zde vymezené konkrétní body (např. bod 2 m před fasádou objektů, okraj hřiště apod.), a dospěl k závěru, že realizací navrženého dopravního řešení a protihlukových stěn nedojde ke zhoršení hlukové situace v chráněných venkovních prostorech staveb v dané oblasti. Součástí dokumentace je pak dále akustická studie z března 2010, kde byl uveden závěr, že realizací záměru nedojde k překročení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb, když dominantním zdrojem hluku v daném území je provoz na komunikaci 5. května, kde je navržena výstavba protihlukové stěny 8 m vysoké, a nedojde tak k překročení hlukových limitů 60 dB v denní době. Ministerstvo se pak dále vyjádřilo k další námitce žalobců, že hygienická stanice posouvá otázku naplnění hlukových limitů do stavebního řízení tak, že v závazném stanovisku hygienické stanice ze dne 16.4.2010 je uvedena podmínka, kterou se požaduje v dalším stupni projektové dokumentace předložení akustické studie ze stavební činnosti, neboť v současné době nemůže být zřejmé, jaké stroje a zařízení budou při realizaci stavby používány. K žalobcům předloženému odbornému stanovisku Ing. J. D. ministerstvo uvedlo, že tato námitka byla uplatněna v rozhodnutí o umístění stavby „5. května, Protihluková bariéra, Praha 4“ a ministerstvem vypořádána dne 22.3.2012 tak, že akustická studie na danou stavbu je zpracována pro účely posouzení orgánem ochrany veřejné zdraví ve standardní kvalitě pro stupeň projektových dokumentací k územnímu řízení a je zpracována dle doporučených metodik a norem. K další námitce žalobců ohledně neověřitelné aktualizace dopravních intenzit a rozdělení dopravní zátěže na 6500 vozidel na každou rampu ministerstvo uvedlo, že do povinností orgánu ochrany veřejného zdraví nespadá ověřování nebo zpochybňování komentáře TSK k intenzitám dopravy, z předložené akustické studie zpracované v březnu 2010 vyplývá, že změnou koncepce došlo k rozdělení dopravní zátěže tak, že část dopravní zátěže z nájezdové rampy z ul. Vyskočilova na ul. 5. května převezme vratná rampa mezi ul. Vyskočilova a ul. 5. května a tím dojde k poklesu dopravního zatížení na dané nájezdové rampě z ul. Vyskočilova na ul. 5. května.

13. Ze závazného stanoviska ministerstva životního prostředí ze dne 12.12.2012, čj. 1868/500/12 78276/ENV/12, je patrné, že bylo potvrzeno závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 9.6.2010 v části 4., kde bylo vydáno pro účely územního řízení pro stavbu „Nájezdová rampa na ul. 5. května, ul. Vyskočilova, Praha 4“, které bylo napadeno odvoláním mj. žalobců. V odůvodnění tohoto závazného stanoviska je uvedeno, že odvolatelé (žalobci) považují závazné stanovisko magistrátu za vnitřně rozporné, stavbu, která je umísťována do oblasti, která se vyznačuje značně nadlimitním znečištěním, že v původním závazném stanovisku orgán magistrátu nesouhlasil s výškou ochranné bariéry u rampy na 6 m a požadoval bariéru ve výši 8 m, avšak v následném stanovisku s výškou bariéry 6 m souhlasí, že nebylo prokázáno řešení znečištění ochrannou bariérou, jež má plnit funkci emisní zábrany, rampa by navíc odstranila izolační zeleň, jež slouží jako pohlcovač karcinogenního prachu, je tak vnitřně rozporné, když dává souhlas se záměrem, o němž předpokládá, že může značně nadlimitně zatížené prostředí ještě zhoršit. Podmínka, aby současně s uvedením nájezdové rampy do provozu byla uvedeno do provozu rovněž vratná rampa nezaručuje, že se nadlimitní zátěž sníží, ale pouze se provoz rozdělí na dvě rampy, poukazují na neprokázaný vliv ochranné bariéry na znečištění ovzduší, k němuž jako odborný podklad uvedli stanovisko odborníků z ATEMU v dokumentaci vlivu na životní prostředí k Administrativnímu centru Kačerov a poukázali na str. 173 tohoto podkladu, a poukázali na nedostatek modelu ATEM a SYMOS použitých v rozptylové

studii stran nejistoty výpočtu a fakt, že dopravní intenzity pro rozptylovou studii byly převzaty z odborných podkladů vydaných v roce 2006, tedy již neaktuálních. K těmto odvolacím námitkám ministerstvo dále odůvodnilo a uvedlo své stanovisko, jež je neshledalo důvodnými, a to z těchto důvodů. Posouzení vlivu stavby na imisní zátěž bylo provedeno v rozptylové studii z listopadu 2009, v ní byly uvažovány dvě varianty (bez výstavby ramp a s jejich výstavbou) pro situaci v roce 2015, údaje o intenzitě dopravy byly převzaty z práce ÚDI Praha z února 2006, výpočet rozptylu byl proveden metodikou SYMOS v tehdy aktuální verzi a pro výpočet emisí byly použity emisní faktory z programu MEFA06, rozptylová studie tak byla zpracována podle tehdejších aktuálních standardů a v době vydání závazného stanoviska 9.6.2010 byla aktuální. Výsledky rozptylové studie přisuzují vlivu ochranných bariér okolo stavby ramp a magistrály příznivý vliv na snížení emisí přibližně na vzdálenost 100 – 200 metrů, tedy pro lokality, které ještě mohou být dotčeny zvýšením intenzity provozu na magistrále v důsledku výstavby nájezdových ramp, dle studie se ve větších vzdálenostech od stavby vlivem jejího provozu neprojeví ani příznivý, ani nepříznivý účinek zvýšené dopravní intenzity; toto snížení se týká především ulic Bítovská a Jihlavská, netýká se však okolí části ulice Vyskočilova mezi Budějovickou ulicí a magistrálou, kde se neplánují ochranné bariéry, i zde však vlivem zvýšeného automobilového provozu bude nárůst imisní zátěže velice malý v porovnání se současným imisním zatížením půjde řádově o desetiny procent současných imisních hodnot. Rozptylová studie přiznává na druhou stranu i fakt, že dotčené lokality v době zpracování zaznamenávaly překračování ročních i denních imisních limitů pro určité hodnoty, v lokalitě jsou však pod limitními hodnotami imise jiných látek. Jelikož však stavba nebude mít téměř žádný vliv na imisní zatížení dané lokality, je možné konstatovat, že závazné stanovisko bylo vydáno ve shodě se zákonnými předpisy.

14. Oznámením žalovaného ze dne 5.2.2013 byli žalobci vyzváni k uplatnění svého práva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.
15. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska procesního i hmotněprávního hodnocení a vyjádřil se k odvolacím námitkám mj. žalobců. Ohledně námitky, že stavba nájezdové rampy měla být řešena současně se stavbou vratné rampy je uvedeno, že územní řízení je řízením o žádosti, stavební úřad tak nedisponuje právem předmět žádosti rozšiřovat; postup podle ust. § 140 správního řádu je právem, nikoliv povinností správního orgánu. Vratná rampa byla umístěna rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 23.2.2012, které nabylo právní moci dnem 27.3.2012, na základě věcného posouzení obou záměrů vyplývá, že stavba vratné rampy může existovat a být užívána zcela samostatně, není tak závislá na stavbě nájezdové rampy, užívání nájezdové rampy je podmíněno časovou koordinací s vratnou rampou a je stanoven podmínkou č. 23 přezkoumávaného rozhodnutí. Ohledně námitky na tzv. „humanizaci severojižní magistrály“ je v odůvodnění uvedeno, že touto problematikou se zabývá hlavní město Praha i městské části, v současné době se jedná o elaboráty v úrovni studií, které pro umístění stavby nejsou závazným podkladem. Území předmětné stavby je podle výkresu dokumentace pro územní řízení umístěno v monofunkčních plochách určených pro dopravu S4 – ostatní dopravně významné komunikace a IZ – izolační zeleň, v těchto plochách mohou být umístěny komunikace funkční skupiny B a C a liniová vedení TV jako doplňkové funkční využití; dle podmínky č. 7 přezkoumávaného rozhodnutí je předmětná rampa určena jako komunikace I. třídy, souhlas se zařazením komunikace vydal odbor dopravy ze dne 13.6.2011, ve funkční

ploše IZ je umístění vozidlových komunikací možné jako výjimečně přípustné funkční využití, umístění liniového vedení technického vybavení je možné jako doplňkové funkční využití.

16. Dále je v odůvodnění uvedeno, že k části odvolacích námitek, které jsou vedeny proti obsahu závazných stanovisek odboru ochrany prostředí, je patrné, že o nich rozhodl stavební úřad v přezkoumávaném rozhodnutí a rozhodnutí podrobně odůvodnil. Záměr byl z hlediska ochrany ovzduší kladně projednán, součástí spis je závazné stanovisko ze dne 18.2.2010, a závazné stanovisko pozdější ze dne 9.6.2010, které mj. vychází i z rozptylové studie, přičemž obě stanoviska byla potvrzena stanoviskem ministerstva životního prostředí. Ohledně námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 22.3.2010 a 16.4.2010 je v odůvodnění uvedeno, že stavební úřad postupoval v souladu s ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona, kdy podmínky hygienické stanice přenesl do podmínky č. 24 rozhodnutí a je odkázáno na potvrzující závazné stanovisko ministerstva zdravotnictví.
17. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je pak obsažena mj. i podmínka č. 7, 23 a 24, které uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž součástí je i rozhodnutí o námitkách účastníků řízení, které je podrobně odůvodněno s ohledem na konkrétní námitky žalobců, které vznášeli v průběhu tohoto správního řízení.
18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
19. Podle ust. § 79 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném v rozhodné době: *„Rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.“*
20. Podle ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona: *„Územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.“*
21. Podle ust. § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): *„Rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem*
(1) *Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož*

obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

- (2) *Správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko.*
- (3) *Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
- (4) *Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
- (5) *Nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.*
- (6) *Zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení.“*

22. Před samotným podrobnějším rozbořem žalobních bodů soud nejprve v této věci uvádí, že nesouhlasí s právním závěrem, na nějž odkazoval žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě, a který zdejší soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 24.9.2013, čj. 8 A 113/2012-116-118, neboť tento rozsudek byl Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, přičemž v tomto řízení pak již zdejší soud věcně o žalobě rozhodoval. Zdejší soud tak v souladu s právním závěrem vysloveným ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu nesouhlasí s tím, že by žalobce jako právnická osoba neměl právo vznášet věcné námitky a svůj nesouhlas s umístěním stavby, neboť takové právo by náleželo pouze osobě fyzické; proto soud podle tohoto právního zdejšího soudu, který byl v mezidobí překonán, nepostupoval a věc projednal s ohledem na konkrétní uplatněné žalobní body.

23. V souzené věci soud dále uvádí, že obsah žalobních bodů je téměř totožný jak s námitkami, které měli žalobci v územním řízení, tak s odvolacími důvody. Jak vyplývá ze shora konstatovaných odůvodnění (prvostupňového správního rozhodnutí, rozhodnutí odvolacího, závazných stanovisek a jejich přezkoumání), jak stavební úřad, tak i žalovaný na tyto námitky konkrétně reagovaly (s dále uvedenou výjimkou, pro níž je rozhodnutí rušeno) a konkrétně zdůvodnily své rozhodnutí. Pokud tedy žalobci pouze znovu opakují svou argumentaci, aniž k ní přidávají něco nového, pokud na ní tato rozhodnutí reagovala, soud odkazuje na tyto právní a skutkové závěry.

24. V této souvislosti je nutné uvést, že přezkum napadeného správního rozhodnutí ve správním soudnictví je ovládán přísně dispoziční zásadou, kdy je to žalobce, který

musí konkrétně vymezit ve stanovené době žalobní body, jimiž jsou jak skutkové, tak právní důvody, pro které považuje rozhodnutí za nezákonné [ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.]. V této souvislosti musí městský soud upozornit na nález Ústavního soudu ze dne 12.1.2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, který tuto zásadu vysvětluje a na nějž soud v této věci odkazuje a z něho vychází. V této souvislosti pak soud rovněž poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19.9.2012, čj. 57 A 19/2011-191, který je dostupný na www.nssoud.cz, a který tuto problematiku rovněž řešil a rovněž s ním se soud ztotožňuje.

25. Je tak nutné vycházet z toho, že žalobní body, pokud mají být způsobilé přivodit věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí, musí reagovat zejména na právní názory či skutkové závěry, které jsou obsahem napadeného rozhodnutí a s nimiž účastník řízení polemizuje. V této věci jsou obsahově tytéž body stále vznášeny, přičemž jak stavební úřad, tak i žalovaný na ně konkrétně reagovaly.
26. Vydané územní rozhodnutí o umístění stavby vychází mj. i ze stanovisek dotčených orgánů státní správy (srov. ust. § 149 správního řádu). Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci ve správním řízení v odvolání mj. polemizovali s těmito závaznými stanovisky, žalovaný v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu postupoval tak, že odvolání s jeho námitkami postoupil příslušnému úřadu, který o nich věcně rozhodl tak, že závazné stanovisko potvrdil, přičemž jak plyne z konkrétních odůvodnění těchto potvrzujících rozhodnutí, vypořádal se s odvolacími námitkami (kromě námítky proti vymezení umístěvané stavby a případné posouzení vlivů na životní prostředí, jak je uvedeno dále). Podle názoru soudu postup, kdy odvolací námitky proti závaznému stanovisku posoudí příslušný správní úřad, který přezkoumává toto závazné stanovisko podle ust. § 149 správního řádu, a žalovaný, pokud se s tímto posouzením ztotožní, pak převezme z své ve svém rozhodnutí, aniž by obsah těchto námitek do svého odůvodnění přenesl, je obecně přípustný – žalovaný však musí při vydání svého rozhodnutí přezkoumat, zda závěry z těchto závazných stanovisek umožňují samotné rozhodnutí o věci samé, neboť příslušné správní rozhodnutí vydává žalovaný.
27. Pokud v daném případě zvolil žalovaný ten postup, že žalobce vyzval, aby se případně se stanovisky seznámili (resp. se stanovisky nadřízeného správního orgánu podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu), k čemuž jim poskytl lhůtu, a až poté vydal své rozhodnutí, jedná se podle názoru soudu obecně o postup, který je v souladu se správním řádem, a který neubral žalobcům žádné konkrétní veřejné subjektivní právo na projednání věci a možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
28. V této věci však soud přisvědčil zásadní námitce, která vychází mj. z právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2012, čj. 1 As 135/2011-246, a týká se neposouzení umístění stavby ve všech souvislostech, tedy zejména není vůbec uspokojivě vysvětleno, proč na umístění této dopravní stavby není vyžadována EIA, a zejména zcela zásadní věc – tedy proč není posuzována stavba jako jeden celek, ale je rozdělena na stavby dvě – jednou je „nájezdová rampa“, druhou pak „vratná rampa“. Z obsahu správního spisu je patrné, že k této zásadní námitce se v závazném stanovisku příslušný správní úřad nijak nevyjádřil (resp. ji ponechal bez povšimnutí nadřízený správní orgán v postupu podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu), přičemž žalovaný na ni reagoval právním názorem, s nímž soud nesouhlasí. Tato námitka je jednou ze stěžejních námitek vznášenou již v průběhu příslušného správního řízení.

29. Jak vyplývá ze shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, při umísťování staveb do území, která jsou již značně zatížena (např. hlukem, imisemi, dopravou, hustotou osídlení), je nutné posuzovat umístění příslušné stavby ve všech možných souvislostech – v tomto případě umístění nájezdové a vratné rampy na již značně kapacitní silniční komunikaci, která z logiky věci musí určitým způsobem vytvořit další případnou zátěž z hlediska hluku i imisí (nárůst dopravy v dané lokalitě, užívání lokality více lidmi apod.). V této věci se jedná o území, které bezesporu je mimořádně zatíženo hlukem a imisemi z dopravy, a rozhodnutím o umístění stavby se do tohoto území svede část dopravy ze značně vytižené silniční komunikace, což musí způsobit další nárůst zahuštění příslušného území o dopravu se všemi jevy, které takové zahuštění musí způsobit. Proto v daném případě z charakteru předmětné stavby (vybudování nájezdové rampy na již existující silniční komunikaci a v tomto řízení neposouzenou vratnou rampu) soud uvádí, že právní závěry uvedené ve shora uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu lze na tuto věc přenést – pokud již územím značně kapacitní silniční komunikace prochází, vybudováním nájezdové a vratné rampy na tuto komunikaci podle názoru soudu bude výrazným zásahem do takového území. Je nutné uvést, že není možné konstatovat, že by takový záměr byl v obecné rovině nemožný; vždy se musí pečlivě hodnotit, o jakou stavbu se v území jedná a jaké budou její dopady do tohoto území. Výklad v tom smyslu, že do takového území nelze umístit žádnou stavbu bez ohledu na její charakter a význam, který v daném území taková stavba má, by vedl k tomu, že takové území se vůbec nemůže vyvíjet. Takový výklad soud považuje za příliš zjednodušující a nerespektující jednotlivé charaktery různých staveb v příslušném území a v určitém čase. Podle názoru soudu i v území, které je nadlimitně zatížené z hlediska hluku a imisí, lze umístit stavby nové, jejich umístění však musí být logicky zdůvodnitelné, zejména s ohledem na celkový rozvoj takového území a jeho případnou další zátěž. V tomto případě je patrné, že je umístěna dopravní stavba (nájezdová rampa) napojená na již stávající kapacitní komunikaci, která usměrní již existující provoz v této části území a vliv na dané území mít musí. Na druhou stranu je pochopitelně možné argumentovat, že zahuštění dopravy bude mít za následek snížení dopravy v jiných částech takového sídelního celku, taková úvaha však prozatím nebyla provedena a obsah správního spisu i odůvodnění správních rozhodnutí k takové argumentaci prozatím nedává žádnou oporu a posunoval by ji pouze do roviny obecných názorů.
30. K žalobnímu bodu, že rozhodnutí o umístění této stavby nebylo posuzováno společně s umístěním stavby vratné rampy (která byla předmětem samostatného veřejnoprávního povolení jako stavba „Vyskočilova 5. května, vratná rampa“, jak je patrné z podmínky č. 23 vydaného prvostupňového správního rozhodnutí), a že na takto rozšířený předmět řízení (umísťovanou stavbu) nebylo vydáno stanovisko, zda je či není k ní nutné posouzení vlivu na životní prostředí, soud uvádí, že jej považuje za důvodný, a z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí ruší.
31. Jak je patrné z obsahu správního spisu, k případnému hledisku na posuzování vlivů na životní prostředí podle v rozhodné době účinného ust. § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), se vyjádřilo závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18.2.2010, sp. zn. S-MHMP-1011880/2009/1/OOP/VI, a to ve svém bodu 7 tak, že předložený záměr nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí, přičemž úřad vycházel ze stanoviska ministerstva životního prostředí ze dne

9.2.2009 k obdobnému záměru „Vyskočilova – 5. května – vratná rampa v západním sektoru mimoúrovňové křižovatky, Praha 4“.

32. V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobci přímo na prvním místě uvádějí, že obě územní řízení měla být vedena společně a umístění obou staveb pak společně posuzováno. Potvrzení závazného stanoviska ministerstvem životního prostředí ze dne 12.12.2012 se však k této otázce nijak nevyjádřilo, neboť posuzovalo jiné závazné stanovisko (téhož odboru magistrátu, ale ze dne 9.6.2010, které se této části nijak nevěnovalo). Jediné posouzení provedl žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí právním názorem, že *„územní řízení je řízením o žádosti, tedy stavební úřad nedisponuje právem předmět žádosti rozšiřovat. Dle ust. § 140 správního řádu stavební úřad disponuje oprávněním spojit řízení, která spolu nějak souvisejí, není to však jeho povinností. MHMP OST uvádí, že vratná rampa byla umístěna rozhodnutím stavebního úřadu vydaným pod č.j. P4/003771/12/OST/FATU ze dne 23.2.2012, v právní moci dnem 27.3.2012. Na základě věcného posouzení obou záměrů vyplývá, že stavba vratné rampy může existovat a být užívána zcela samostatně, tedy není závislá na stavbě nájezdové rampy. Užívání nájezdové rampy je podmíněno časovou koordinací s vratnou rampou. Požadavek na časovou koordinaci staveb je stanoven podmínkou č. 23 přezkoumávaného rozhodnutí.“*
33. S takovým právním názorem a posouzením odvolací námitky soud zásadně nemůže souhlasit. Je jistě pravda, že příslušné správní řízení je řízením o žádosti, kdy je příslušný správní orgán vázán mj. i předmětem takové žádosti – to je obecná zásada tohoto typu řízení. Na druhou stranu tato obecná procesní zásada nemůže působit přesah do hmotněprávního hodnocení podané žádosti. Jinými slovy řečeno – pokud stavební úřad dospěje k závěru, že podaná žádost není dostatečná pro vydání příslušného veřejnoprávního povolení, musí ji zamítnout, pokud nebude rozšířena či pokud řízení nebude jinak doplněno (např. spojením s jinou věcí či rozšířením příslušného, byť návrhového, správního řízení). V tomto směru soud nesouhlasí s tím, že by vymezením tohoto správního řízení o žádosti byl správní orgán vázán až natolik, že by jej věcně mohl rozhodnout pouze a jenom o takto vymezeném řízení, neboť tím by musel zcela rezignovat na svou hlavní funkci – tedy hájit veřejný zájem. V konkrétním řízení jej sice změnit nemůže v tom smyslu, že nemůže nijak nutit žadatele procesními prostředky, aby předmět žádosti vymezil jinak, např. šířeji (k tomu nemá žádnou zákonnou pravomoc), ale může věcně rozhodnout tak, že žádost zamítne, čímž může donutit takového žadatele k podání žádosti, která bude podle názoru správního úřadu úplná či kompletní.
34. V dané souzené věci podle názoru soudu k takovému následku došlo – jak je patrné ze shora zmíněné podmínky č. 23 vydaného veřejnoprávního povolení, správní úřady počítali i s touto druhou stavbou a umístění předmětné stavby koordinovaly se stavbou druhou. Je tak podle názoru soudu vnitřně rozporný názor žalovaného v tom směru, že na jedné straně vysloví souhlas s časovou i jinou koordinací těchto dvou staveb, jakoby se jednalo o jedno dílo, na druhou stranu však uvede, že se jedná o stavby natolik samostatné, že nemohou být projednávány v jednom správním řízení, kde bude zohledněno jejich celkové umístění v území.
35. Jinými slovy řečeno – již ze samotného slovního vymezení obou umístěovaných staveb je zcela patrné, že se jedná o stavby související, což navíc podporuje i podmínka č. 23 vydaného prvostupňového správního rozhodnutí. Smyslem obou staveb je usměrnění

dopravy na konkrétně vymezeném území, proto spolu musejí souviset. Právě souvislost těchto dvou staveb je dále naprosto vymezující a rozhodující v územním řízení, kdy je nutné tuto souvislost posoudit a pečlivě zvážit dopad povolení umístění takových staveb do tohoto konkrétního území. Navíc tímto postupem orgány veřejné správy zcela pominuly posouzení toho, zda stavba podléhá stanovisku na posouzení vlivů na životní prostředí ve svém souhrnu podle zákona o posuzování vlivů – pokud by tak měl činit až soud ve správním soudnictví, činil by tak něco, co měla posoudit a rozhodnout veřejná správa. Soud tak nesouhlasí s tím, že by pro posouzení podle zákona o posuzování vlivů postačilo shora uvedené stanovisko magistrátu, které vycházelo z rozdělení obou dvou staveb do samostatných celků, když navíc tato skutečnost zůstala stranou pozornosti vyžádáním potvrzením nebo změny tohoto stanoviska v odvolacím řízení podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu. V tomto potvrzujícím stanovisku ministerstva životního prostředí tato skutečnost vůbec hodnocena není, není ani obecně uvedeno, proč právě tato stavba posuzování vlivu na životní prostředí nepodléhá, ani to, zda by tak mohlo být, pokud by obě tyto stavby byly posuzovány společně.

36. V této věci je patrné z předloženého správního spisu, že žadatel žádostí ze dne 7.4.2011 požádal o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Vyskočilova – nájezdová rampa“. Pokud týž stavební úřad vedl jiné správní řízení, a to sice o umístění stavby související, neměl sice povinnost tuto správní řízení spojit, to je dozajista právo, nikoliv povinnost příslušného správního úřadu, v případě, že by tato řízení nespojil, musel ale posuzovat obě tyto stavby v souhrnu – tím by došlo mj. i k posouzení toho, zda stavba jako celek vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí.
37. Z tohoto důvodu soud napadené správní rozhodnutí ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v tomto dalším řízení je správní orgán právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s.). Soud znovu stručně rekapituluje svůj právní názor uvedený shora – je pouze věcí žadatele, o umístění jaké stavby v příslušném územním řízení požádá. Pokud požádá o umístění stavby, která souvisí se stavbou jinou, a kterou je nutné posuzovat ve svém souhrnu jako stavbu jedinou, pak má příslušný stavební úřad několik možností – pokud u něj probíhá územní řízení o této jiné části stavby, může taková řízení spojit a posuzovat tak celou stavbu společně, pokud takové řízení neprobíhá, může vyzvat žadatele případně o rozšíření takové žádosti (a pokud tomu žadatel nevyhoví, žádost meritorně zamítnout), případně může vést dvě správní řízení o takových stavbách, podle názoru soudu takovému postupu nic nebrání. V takovém případě však musí při rozhodování v obou takových samostatných rozhodnutích zhodnotit skutečnost, že se posuzuje stavba jako celek. V této věci tak v dalším řízení je podle názoru soudu zcela na žalovaném, jaký postup zvolí, nicméně při posouzení věci (tedy i věci této, tedy umístění nájezdové rampy) musí mít na zřeteli, že se posuzuje tato stavba ve svém souhrnu se stavbou jinou, a tomu musí odpovídat příslušné právní i skutkové závěry.
38. Pro úplnost se pak soud vyjadřuje k dalším žalobním bodům, které prozatím (za stavu v době posuzování věci) nepovažuje za důvodné (je však nutné uvést, že tyto žalobní body jsou dosti provázány se shora zmíněným důvodem pro zrušení rozhodnutí, proto pokud dojde k posunu v dalším správním řízení, budou muset být případné námitky znovu posouzeny).

39. Je nutné zejména uvést, že pokud žalobci nesouhlasí s nějakými závěry (zejména se závěry jednotlivých stanovisek), musí tak činit konkrétně s vazbou na důvody, které jsou v těchto stanoviscích uvedeny – současná žaloba většinou je vedena v obecné rovině právní argumentace, že žalobci s těmito závěry nesouhlasí a považují tato stanoviska za vnitřně rozporná, aniž by však konkrétně uváděli, v čem tato vnitřní rozpornost má spočívat, resp. uvádějí tvrzenou rozpornost v tvrzeních a názorech, které již byly posouzeny. Např. závazné stanovisko ohledně ochrany prostředí (stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 9.6.2010, potvrzení tohoto stanoviska ministerstvem životního prostředí ze dne 12.12.2012) vychází z toho, že *„podle zpracované rozptylové studie byly zvažovány dvě varianty – buď bez výstavby ramp, nebo s jejich výstavbou, přičemž byla přijata varianta s výstavbou ramp s ochrannými bariérami, které budou mít příznivý vliv na snížení emisí na vzdálenost 100 – 200 metrů, ve větší vzdálenosti se neprojeví ani nepříznivý, ani příznivý účinek bariér, přičemž snížení se týká zejména ulic Bítovská a Jihlavská, netýká se však okolí části ulice Vyskočilova mezi Budějovickou ulicí a magistrálou, kde se neplánují tyto bariéry.“* Toto stanovisko pak dále konkrétně rozebralo naplnění příslušných limitů emisí, a vyšlo z toho, že provoz stavby nebude mít téměř žádný vliv na imisní zatížení dané lokality. Jak je z těchto stanovisek patrné, ty vycházejí z konkrétního umístění dané stavby a z jejího charakteru, přičemž konkrétně uvádějí, z čeho čerpají podklady pro své závěry. Pokud žalobci uvádějí, že stanovisko je vnitřně rozporné, je nutné uvést, že totéž uváděli již v územním řízení, stejně tak v odvolání, a že je nijak blíže nezduvodnili ve vztahu k vydanému potvrzení závazného stanoviska ministerstva životního prostředí. Jedná se tak pouze o nekonkrétní a obecnou námitku vnitřní rozpornosti, kterou však soud s ohledem na závěr a odůvodnění tohoto stanoviska by nemohl shledat důvodnou.
40. V této souvislosti soud uvádí, že žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008, jehož právní závěr spočívá v tom, že pokud je nějaké stanovisko vnitřně rozporné, pak je stavební úřad povinen takové rozpory odstraňovat. K takové argumentaci však v daném případě žalobní body podle názoru soudu nesměřují – pokud zmíněné stanovisko hodnotí na základě konkrétních zde uvedených podkladů situace s ohledem na tu oblast, k níž se vyjadřuje, a na základě těchto podkladů pak vyslovuje svůj závěr, tak k žádné vnitřní rozpornosti nedošlo.
41. V další žalobní námitce žalobci uváděli, že se žalovaný nezabýval tvrzením žalobců v územním řízení, když poukazovali na skutečnost, že hluková studie z roku 2009 nezohledňuje dopravu v dalších obdobích, přičemž poukazovali na str. 173 připomínek odborníků z ATEMU. Tento žalobní bod není důvodný, neboť jak je patrné ze shora uvedeného potvrzeného závazného stanoviska ministerstva životního prostředí, ministerstvo v rámci odvolacího řízení se konkrétně s touto námitkou vypořádalo a uvedlo ji v odůvodnění svého potvrzení závazného stanoviska – *„...(žalobci) poukazují na neprokázaný vliv ochranné bariéry na znečištění ovzduší, k němuž jako odborný podklad uvedli stanovisko odborníků z ATEMU v dokumentaci vlivu na životní prostředí k Administrativnímu centru Kačerov a poukázali na str. 173 tohoto podkladu, a poukázali na nedostatek modelu ATEM a SYMOS použitých v rozptylové studii stran nejistoty výpočtu a fakt, že dopravní intenzity pro rozptylovou studii byly převzaty z odborných podkladů vydaných v roce 2006, tedy již neaktuálních. K těmto odvolacím námitkám ministerstvo dále odůvodnilo a uvedlo své stanovisko, jež je neshledalo důvodnými, a to z těchto důvodů. Posouzení vlivu stavby na imisní zátěž bylo provedeno v rozptylové studii z listopadu 2009, v ní byly*

uvažovány dvě varianty (bez výstavby ramp a s jejich výstavbou) pro situaci v roce 2015, údaje o intenzitě dopravy byly převzaty z práce ÚDI Praha z února 2006, výpočet rozptylu byl proveden metodikou SYMOS v tehdy aktuální verzi a pro výpočet emisí byly použity emisní faktory z programu MEFA06, rozptylová studie tak byla zpracována podle tehdejších aktuálních standardů a v době vydání závazného stanoviska 9.6.2010 byla aktuální...“.

42. V podstatě totéž lze uvést u žalobního bodu, v němž žalobci uváděli, že ve správním řízení nebylo přihlédnuto ke stanovisku hygienické stanice hlavního města Prahy – pokud v tomto stanovisku, které bylo potvrzeno ministerstvem zdravotnictví v odvolacím řízení, ponechalo konkrétní řešení splnění hlukových limitů do stavebního řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se v odůvodnění touto námitkou zabýval a souhlasil s postupem stavebního úřadu, který toto řešení vtělil do podmínky č. 24 vydaného rozhodnutí. Soud v takovém postupu nevidí žádný tvrzený vnitřní rozpor, jak uvádějí žalobci – prvostupňové správní rozhodnutí v této podmínce obsahuje povinnost, aby projektová dokumentace pro stavební řízení splňovala podmínky k ochraně zdraví před nepříznivými vlivy hluku a vibrací. Požadavek, který hygienická stanice stanovila ve svém stanovisku, tak převzal stavební úřad a učinil ji tak součástí jedné z podmínek vydaného veřejnoprávního povolení. O žádnou vnitřní rozpornost se tak podle názoru soudu nejedná – skutečnosti, jak konkrétně bude případná ochrana proti hluku a vibracemi vypadat, pak je součástí řízení stavebního – např. charakter a povaha použitých materiálů, technologický postup při jejich montáži apod.
43. Pokud žalobci uváděli, že se odvolávali na rozsudek vydaný v soukromoprávní věci (hluk z magistrály) – věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 54 Co 390/2007, pak je nutné uvést, že mj. i tato rozhodnutí byla v příslušném právním řízení zrušena a že se netýkala přímo této věci; z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí pak nevyplývá, že by tato skutečnost byla rozhodovacím důvodem pro vydané rozhodnutí. Žalobci v žalobním bodě neuvádějí, jaký konkrétní postup jim v tomto případě vadí – obecně tak je nutné uvést, že pokud je nějaké soudní rozhodnutí v určitém právním řízení zrušeno, nemá žádné pravomocné právní účinky. Pokud z takového stanoviska vycházel stavební úřad, nejedná se o žádný nezákonný postup.
44. Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že úspěšným ve věci byli žalobci, soud jim přiznal náklady řízení, tvořené soudním poplatkem (3.000,- Kč), a odměnou za zastupování advokátem - dvěma úkony po 3.100,- Kč a 2 režiijními paušály po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. – úkony jsou tvořeny převzetím věci a sepisem žaloby. Odměna advokáta byla zvýšena o zákonnou sazbu daně z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní vyčíslení nákladů řízení je: celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 9800 Kč, DPH 21% : 1428 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 11228 Kč.

46. Osobě zúčastněné na řízení soud náklady řízení nepřiznal, neboť jí neukládal žádnou povinnost (ust. § 60 odst. 3 s.ř.s.).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová